ved at bevare deres engang vundne Overbevisning med Hensyn til den Religion, de forefandt som gældende i deres Tid, end ved at opgive den.

Er det da i sig selv saa uforsvarligt at skifte Overbevisning? Nej. Man kan komme til bedre Indsigt, blive „klogere" med Tiden, og det vilde være Halsstarrighed at holde fast ved en undergravet Overbevisning. Det er desuden moderne at forandre Anskuelser. Ikke for at ironisere maa det her betones, at vor Tid i særlig Grad er en Omskiftelsernes Tid, men for at gjøre opmærksom paa Forklarligheden af den Hastighed, hvormed Overbevisninger kunne ombyttes. I en Tid, hvor Menneskets Evne til at forandre sit Sted i Rummet i saa enorm Grad er voxet, hvor han, som en primitivere Tid maaske vilde kalde det, kan være baade her og der, der vil denne fremherskende Evne til Andetstedsnærværelse ogsaa kunne ventes at faa sit Sidestykke i det aandelige Liv. Der maa blive en tilsvarende Indøvelse i at fare fra Overbevisning til Overbevisning, en hidtil ukendt, forbløffende Evne til at bevise sit aandelige Alibi.

Men selv om nu dette nok saa meget er en Kendsgerning, saa er og bliver der dog Grunde nok for et Menneske til ikke alene at vidne om Forandringens Lov. Ifølge sin Selvopholdelsesdrift maa Personligheden i Omskiftelsen se sin egen fødte Fjende, den maa i enhver Vexel ane den truende Fare — den, der engang vil opsluge den selv — og — forsaavidt som Mennesket ikke lader sin Personlighed i Stikken — stræbe at lægge en Dæmper paa Forandringernes frie Spil. Selv om Mennesket da de tusinde Gange fristes af Forandring, saa kan Personligheden dog formane ham til at bevare Sammenhængen i sit Liv, til ikke at underkende sin egen Udvikling, ikke at prisgive de stakkels smaa Resultater, der var begyndt at forme sig under hans varsomme Prøvelse. Med andre Ord, Personligheden maa være Planken, der værner mod Omskiftelsernes rivende Strøm, og, for at komme videre — deri bestaar jo Livet — om med eller mod Strømmen, gælder det, atter her, at lytte til sit eget Sinds dybeste Krav.

I al Almindelighed kan man vel nok sige, at en engang vunden Overbevisning fortjener at bevares saa længe som muligt; det Tænkningens Foster, et Menneske engang har næret, hænger med fine Fibrer sammen med dets Væsen, og hæmmes ikke uden Tab for dette. Desuden, ethvert Forhold er en Mulighed, som kræver sine Troende, hvem det at bevise deres Tros Berettigelse ligger paa Hjærte. Selv om et Menneske har gjort, hvad man kalder et daarligt Parti, saa